

Kısacık İstanbul Macerası 2

– Lütuf VELİ · 07 Eylül 2010

Tahmin ettiğim gibi Mozan geri dönme fikrime hiç de hoş bakmamış dahası sitemkardı.30 yıl sonra geleceksin bir gece kalmadan gideceksin olmadı ozan olmadı diyordu da haklıydı belki de...

Ben de istiyordum hasret gidermek bu şehri aşıkımla ve de dostlarla...Kimler yoktu ki o hasretlerim arasında...Ne güzel olurdu Mozanla birlikte bir istanbul gecesi ,geceleri yaşamak...Sonra Oya"ya misafir olmak,belki dehlizinden şiirler dinlemek...Neclayla yazım üzerine edebiyat sohbetlerinde bulunmak...Sonra belki Ablasını Melahatı arayıp bulmak...Varmışken terlikçiyi(Funda"yı) ziyaret etmek...Belki Bahar Gülünü görmek...daha adını zikretmediğim nice dostlarla şiirleşmek...

Olmalıydı olabilmeliydi ...ama namümkündü.Çünkü öyle bir zamana denk gelmişti ki bu zoraki ziyaret sadece bir selamlaştık bu şehri güzideyle...O beni tanımadı ben ona sitemkar baktı bakıştık sadece...Haremdeydik şimdi karşımızda Kız kulesi ya da kalesi...Deniz hırçın mı hırçın...Karşıda istanbulun modernitesi Avrupa çağırıyor derinden dalgalara karışan tınısıyla...

Gitmeliyim dostum diyorum diyebiliyorum Mozana o oldukça üzgün...Kızımı aracı ediyor da kalmam için ne mümkün ...Aydın dördünde sınavım var ,zoraki yolculuk süresince üçgünlük mazeret izni koparabildim...Bir dahakine dostum diyorum. Hem Hareme gelmişken biletimi de alıyorum geri dönüş için saat iki olmuş bu arada....Mozan hızlı bir İstanbul turu atalım bari diyor da sürüyor arabayı karşıya...Arabadan inmedn her köşesi Tarih kokan bu şehri Alinin yüreğinde tur atıyoruz...Sonra Mısır çarşısında kısabir tur attıktan sonra o hayalini kurduğumuz Galata köprüsünde birbirine değmeyen misinaları seyrediyoruz bir süre yer yer Mozanın çaktırmadan çektiği resimler bazan da kızımın elinde fotoğraf makinası...

Galataya gelmişken balık ekmek muhabbeti olmadan olmaz diyor dost...Gerçi ramazan ama bu şehre pek uğramamış gibi...Ehhh biz de seferiyiz Allah affetsin...

Saat dört olmuş bu arada...vakit geldi diyorum Mozan dosta da üzgün vakitsiz ayrılığa kırgın biraz da...Malum İstanbul trafiğine takılıyoruz hayli vakit geçiyor bu arada...Beşte vapur iskelesinin önündeyiz de yüzlerce araç bekliyor zor gibi araçla binmemiz araçtan iniyoruz kızımın Mozanı orda bırakıp...Vapurdayız şimdi kızımın...ilk kez vapura binen kızımın gözünde deniz ve bu yolculuk büyüdükçe büyüyor.Yolculuğun sonuna kadar açık alanda seyrediyor denizi dalgaları ve olmazsa olmazı martıları...On dakika kala arabaya yetişiyoruz da araba gelmiyor bir türlü...Sonunda bir sonraki vapurla Mozan da gelmiş yeniden buluştuk...Araba hareket edinceye kadar yanımızdaydı dost...Birkaç kare resim aldı son vedamızı ederken...